

cht onzer  
elen van  
geen we  
ven heb  
vroeg uit  
de wijze,  
re hen in  
voeden,  
orden ge  
houwing  
waarlijk  
maar wel  
realiteit  
zels zels  
heid met  
pandeleer  
ders naar  
n te hou  
men van  
heilig in  
zulk een  
ten kind  
smarte  
liggen,  
natuurlijk  
kunnen  
God zelf  
en", ver  
genade  
zegt hun  
dan toch  
en dienen  
en tot  
itwendig  
genaamd  
en genade  
egenover  
als ieder  
uldig als  
Hij met  
rom hun  
Dat is  
rael, zijn  
aar Hem  
t verbond  
7). En  
des oord  
sprekend  
der te kin  
denis en  
teveroren  
voor alle  
ren gaan,  
t. Het is  
it is met  
Christus  
r ook tot  
ngelie is  
en leven,  
n doode,  
ristus en  
omen, of  
lat Evan  
n zegen,  
stus zelf,  
aaglijker  
lan hun,  
het ver  
ook met  
de Heere  
niet oorde  
el. ns weer  
veel te  
gevrete  
l vertre  
taments,  
in heeft  
aadheid  
En even  
e valsche  
gekocht  
de een  
ben ge  
verzwakt  
laat den  
ligt op  
n, wan  
taments,  
versta  
deel der  
e van  
vroeger  
achteraf  
ze beste  
draaide  
en voort  
moedig  
niet aan,  
exegeti  
in Gods  
temt ze  
oe God  
hierop  
in deze  
l, maar  
deel zal  
Apostel  
n, alsof  
armede  
geacht  
gekocht  
Apostel  
rent de  
l gaan,  
od eet,  
drinkt,  
n bloed  
en een  
ngeloo  
Sacra  
nis in  
ij ont  
rament  
dat hij  
gt, hij  
geacht,  
iam en  
ad. En  
die het  
g met  
bloed  
en Gods  
en toe  
chting.  
or God

den Heere zoo schuldig staan, alsof hij het bloed van Christus, waarmee hij bij den dood gewassen was, onrein geacht en vertreden had. En geheel in dien zelfden zin moet het dan ook verstaan worden, wanneer de Apostel Paulus in den brief aan de Romeinen (14: 15) en in dien aan de Corinthiërs (1 Cor. 8: 11) degenen, die zichzelf sterk in het geloof wanen, zoo ernstig waarschuwt om toch door misbruik van de Christelijke vrijheid hun zwakke broeders niet te verderven, voor wie, gelijk de Apostel het uitdrukt, *Christus gestorven is*. Wat natuurlijk wederom niet zeggen wil, dat iemand het in zijn macht zou hebben om een, voor wie Christus werkelijk zijn bloed vergoten heeft, verloren te doen gaan, want dat is onmogelijk, maar dat God de Heere zulk een verleider van zijn zwakken broeder oordeelen zal, alsof hij een, voor wie Christus gestorven is, afvallig had gemaakt. Het is ook hier weer te doen, om de schrikkelijkheid van deze zonde in het licht te stellen, en tevens te doen gevoelen, hoe zwaar Gods toorn daarover ontbranden zal. Gelijk Christus zelf het heeft gezegd: „zoo wie een van deze kleinen ergeren, d. w. z. tot afval verleiden zal, het ware hem nutter, dat een molensteen om zijn hals gedaan ware en hij in de zee ware geworpen”. (Luc. 17: 2).

Zoo blijkt dus, hoe deze verbondsbeschouwing niet maar een fictie is van ons menschen, maar de regel, waarnaar God de Heere wil, dat wij oordeelen zullen en waarnaar Hij zelf eenmaal ons en onze kinderen oordeelen zal. Ons als ouders, want, wanneer we het zaad des verbonds niet, naar de belofte bij den doop afgelegd, opgevoed hebben als erfgenen van het Rijk Gods, maar ze mede door onze schuld zouden verloren gaan, dan zal God de Heere ons rekenschap afvergen, zoals Hij dit eens deed van de ouders onder Israël, die de kinderen des verbonds aan den Moloch hadden geofferd, door ook ons te vragen niet wat we met onze kinderen, maar wat we met *Zijne* kinderen hebben gedaan. En onze kinderen, wanneer ze bij het opwassen zich van den God des verbonds afkeerig betoonen, want ze zullen dan te zwaarder straf dragen, omdat zij, om nu in de taal van de Apostelen te spreken: „het bloed des testaments, waardoor ze bij den doop geheiligd waren, vertreden hebben en den Heere, die hen gekocht had door zijn bloed, verloochend hebben”.

Zoo nu opgevat, en dat is de opvatting van de Schrift en van onze Gereformeerde vaders, blijkt tegelijk, hoe onwaar en onbillijk de beschuldiging is, alsof deze verbondsleer de kinderen des verbonds zorgeloos zou maken, den prikkel tot waartachtige bekeering en geloof zou wegnemen en hen met een ingebeelden hemel naar de heil zou doen gaan, gelijk men wel zegt. Want deze verbondsbeschouwing zal juist omgekeerd de ouders te dieper doen beseffen de ontzaglijke verantwoordelijkheid, die bij de opvoeding hunner kinderen op hen rust, en ze zal bij deze kinderen des verbonds zelf, in plaats van zorgeloosheid te kweken, veeleer de machtigste prikkel blijken, om hen tot geloof en bekeering te doen komen.

DR. H. H. K.

## Leestafel.

1. Dr. T. Bos. Emer.-Pred. te Assen. *DE DORDTSCHE LEERREGELEN*. J. H. Kok. — 1915. — Kampen.

De emeritus predikant Bos biedt ons in dit boek van ongeveer 250 bladzijden een toelichting op het jongste onzer drie Formulieren van Eenigheid, op de CANONES van DORDRECHT of de VIJF ARTIKELIEN TEGEN DE REMONSTRANTEN.

In zijn INLEIDING schrijft hij, dat wij dit Formulier reeds een nadere verklaring of toelichting geeft van de bekende vijf stukken: VERKEERING EN VERWERPING; DOOP VAN CHRISTUS; DES MENSCHEN VERDOERVENHEID EN BEKEERING TOT GOD; EN DE VOLHARDING DER HEILIGEN tegenover de dwalingen daaromtrent van de Remonstranten der 17e eeuw. — een nadere verklaring overbodig zou kunnen geacht worden.

Dr. Bos acht zulk een nadere verklaring of toelichting echter niet overbodig. En ik ben 't daarin goed met hem eens.

Want hoe klaar en duidelijk de weerlegging van wat de Remonstranten, die „den vrijen wil” dreven en een „algemeene verzoeking” leerden, omtrent deze vijf geloofstukken, op zich zelf ook is, zoo is zij dit daarom nog niet in alle deelen voor wie, als de opsteller of opstellers van dit Formulier, niet theologisch geschoold zijn.

Het is volkomen waar, wat Dr. KUYPER in 1884, in de VOORREDE zijner uitgave van *DE DRIE FORMULIEREN VAN EENIGHEID* schreef, dat deze LEERREGELIEN „wel verre van dor en splinterig te zijn, integendeel een zeer klare en heldere uiteenzetting bevatten van den weg des heils”, maar het is niet minder waar, dat, om van die uiteenzetting, ook daar waar zij een antithetisch karakter draagt, ten volle te genieten, voor wie geen theoloog van zijn vak is, een wat bijbrengen van theologische, bepaalde, dogmatische kennis, lang niet onnoodig is.

Dr. Bos nu tracht daarin met dit zijn boek te voorzien.

En, naar het mij voorkomt, is hij daarin ook geslaagd.

Dogmaticus als hij vóór alles is, toont hij zich in dit zijn jongste werk in al de kracht van zijn, als zoodaamig, geschoold intellect. Iets waarover ik mij, bij wat ik vernam van inzinking zijner fysieke kracht, des te meer verheug.

Ik heb Dr. Bos, aan wiens naam zich voor mij nog altijd onwillekeurig de naam BERUM verbindt, al weet ik ook dat hij niet emeritus-predikant van BERUM is, — in geen jaren gezien. Maar de lezing van deze zijn TOELICHTING heeft mij den indruk gegeven, dat, hoe hij er dan nu ook mag uitzien, zijn denk-geest nog even frisch is als toen hij nog Bos van BERUM was.

Het is te verstaan, dat Dr. Bos, die deze toelichting geeft, zoals hij zegt, „voor de kerken en als kerkelijk persoon”, „ten dienste van catechisanten, eenvoudige leden der Gemeente en voortz allen, die de vijf artikelen tegen de Remonstranten willen verstaan”, — zich heeft

willen houden aan wat door onze kerken, toen zij in 1905 te Utrecht in Synode saamkwamen, is uitgesproken.

In zijn korte, maar lezenswaardige INLEIDING zegt hij daaromtrent het volgende.

„Op de Generale Synode te Utrecht is in de conclusien over de leerstukken, waarover verschil van opvatting was, uitdrukkelijk gezegd, dat wij ons in de prediking en in het catechetisch onderwijs moesten houden aan de voorstelling, zoals die in de Belijdenisschriften voorkwam. In een studiestuk moge men een poging wagen, om de waarheid der Schrift nog duidelijker en zelfs misschien enigszins anders voor te stellen — wat dan niet meer is dan een persoonlijk inzicht — wie voor de kerken en als kerkelijk persoon spreekt of schrijft, mag niet een persoonlijk inzicht als de leer der Gereformeerde kerken aanbrengen. Wie dat doet, rekent niet met den wensch der Synode van Utrecht en geeft aanleiding tot het weer opvlammen van het twistvuur, op die Synode gedoofd”.

Het boek is zoo ingericht, dat elk der Vijf Artikelen waarin de rechte leer wordt verklaard, § na § wordt toegelicht en daarop terstond evenzoo § na § de toelichting volgt van de, in betrekking tot dit artikel, verworpen dwalingen.

Dat in deze toelichtingen van Dr. Bos hier en daar uitdrukkingen voorkomen, waaruit blijkt, dat zijn-zich-willen-houden aan wat hij noemt den wensch der Synode van Utrecht hem wel eens moeit heeft gekost, is, ziekelijk, niet onverklaarbaar. De wil toch, om met de oudere psychologie te spreken, die *wil naar binnen*, beheerscht het overige rielbeweg als een overheid haar onderdanen. Maar, om in dit beeld te blijven, die onderdanen kunnen vaak zeer oproerig zijn en dat vooral bij temperamentvolle naturen als deze dogmaticus.

Dan, dit neemt niet weg, dat Dr. Bos' TOELICHTING op de DORDTSCHE LEERREGELIEN zeker dienstig kan zijn om de kennis van de orthodox gereformeerde leer bij hen, voor wie deze TOELICHTING bestemd is, te verhelderen.

De LEERREGELIEN VAN DORDT, het jongste onzer Belijdenisschriften, zijn mij, om meer dan een reden, bijzonder lief.

Het mystieke element — ik herinner slechts aan dat stuk van teere innigheid over „het aanschouwen van het aanschijn des Verzoenden Gods” uit het Ve Artikel, — het mystieke element ontbreekt er alteminst in.

Terecht schreef KUYPER in zijn hierboven genoemde VOORREDE: „Er is zalving des Geestes en warmte der liefde in”.

„Lering er van”, zoo eindigt die VOORREDE, „sticht de zielen, klaart de kennis op, en versterkt ongemeen in den geloove”.

Laat mij deze bespreking eindigen met den raad om, bij de lezing der CANONES, ook het boek van Dr. Bos te gebruiken.

2. Dr. P. G. DATEMA V. D. M. *DE VERHEVENHEID DER PSALMEN*. Rotterdam, C. Overbeek. — 1915.

„'n Zonderling geschriftje.

Zonderling ook omdat de inhoud zoo heel anders is dan de titel doet verwachten.

Van een, zeker niet moeilijk te leveren, betoog omtrent de verhevenheid der psalmen heb ik er geen spoor in kunnen ontdekken.

Dr. DATEMA, die predikant is in de Nederlandsche Hervormde Kerk te DELFTHAVEN, begint er in met te wijzen op „den schat van heilsmiddelen, die in deze Kerk nog niet gebruikte gelaten, en zegt dan dat „onder die heilsmiddelen de psalmen het uitnemendste is”.

Van het zingen, van het uitsluitend zingen van psalmen verwacht hij, als het uitnemendste heilsmiddel, niet alleen, dan toch vooral, heel ook voor zijn Kerk.

Over de Kerken, die uit de separatie en dolantie zijn ontstaan, is hij slecht te spreken, en als hij dat doet, dan zegt hij, zich ietwat vreemd uitdrukkend, dingen, die tot het zonderlinge van zijn geschriftje niet weinig al bijdragen.

Zoo op p. 5: „Het Woord Gods houdt echter niet van een uitlegging van menscheijke ambtswege, het Woord Gods is machtig genoeg om daar zelf voor te zorgen”.

Van reorganisatie door middel van wijziging der Reglementen moet hij evenmin iets hebben. Aan de voorstanders dezer methode van reformatie geeft hij op p. 6 de vraag in overweging: „Of het niet beter is, maar stiltevens in de bestaande organisatie dapper in het gebruik te blijven van de heerlijke heilsmiddelen, daar nog gelaten”. En zoo komt hij dan op het uitnemendste heilsmiddel, het zingen van psalmen.

Het uitsluitend zingen van psalmen en niet ook van gezangen, van „door menschen gemaakte liederen”.

Voor het argument tegen het uitsluitend zingen van psalmen wel eens aangevoerd, „dat de Naam van Jezus niet in de psalmen voorkomt”, voert Dr. DATEMA niets. De Naam Jezus, dien onze Middeleeuwer naar zijn menscheit droeg, is, zegt hij, niet zijn „hoofdnam”.

Gewoonlijk drukt men dit zoo uit, dat niet Jezus, maar CHRISTUS de Ambtsnaam is. Nu komt ook de Naam Christus niet in de psalmen voor, doch ook tegen een lied waarin deze Naam voorkwam, zou Dr. DATEMA bezwaar hebben en dat wel met het oog op „het groot aantal valsche Christussen, dat zich in onze dagen in de wereld moet ophouden”.

Maar bovendien, heel dat argument van dat de Naam des MIDDELAARS niet in de psalmen wordt genoemd, houdt volgens hem geen steek. Want, zoo betoogt hij op 11, Zijn Naam is JEHOVAH en JEHOVAH is HEERE en HEERE komt wel in de psalmen voor.

Het slot van Dr. DATEMA's geschriftje is echter meer dan zonderling.

De zin „och van dit, ook wat zonderling gestileerd slot is, dat het, bij hun zingen, door de Christenen maar schier ongebruikt laten van de psalmen, reeds de grootste ergernis heeft verwekt in de hoogste plaatsen en, dat de verontwaardiging daar nog sterker moet worden, wanneer de Christenen, bij hun zingen, voor de psalmen „in de plaats gaan stellen hunne nuttelooze namaakzels”.

En, gelijkbaar met het oog op den tegenwoordigen oorlog, is daar aan toegevoegd: „Het moet een ieder, die nog eenig wezenlijk verstand heeft, verbasen, dat er nog geen zwaarder oordeelen geopenbaard worden”.

Afgezien nog van het feit, dat de Christenen, om maar met Dr. DATEMA en zijn kerkelijke vrienden te beginnen, bij hun zingen, de psalmen niet ongebruikt laten, dunkt mij dit slot en zijn toevoeging van een aard te zijn, dien ik liever niet nader dan als „meer dan zonderling” wil kwalificeeren.

G.

G.

G.

G.

G.

G.

G.

G.

G.

G.

G.

G.

G.

G.

G.

G.

G.

G.

G.

G.

G.

G.

G.

G.

G.

G.

G.

G.

G.

G.

G.

G.

Het woord *individueel*, aldus ving Prof. Bavinck zijn betoog aan, latijnsche vertaling van het grieksch woord *atomon* (atoom), beteekent letterlijk ongeheel, ondeelbaar, en werd vroeger in veel ruimer zin dan tegenwoordig begreep. Eerst in de individualistische, achttiende eeuw is het woord weer algemeen in gebruik gekomen, en inzonderheid op menschen toegepast. Individueel is een mensch op zichzelf beschouwd, in tegenstelling met de maatschappij, waarvan hij lid is. Het begrip stelt ons direct voor de ernstige kwestie, wat de verhouding is en de eenheid te denken en te handelen en de eenheid te zijn tusschen den enkeling en de gemeenschap, hetzij deze van staatkundig, godsdienstigen, maatschappijeliken of anderen aard is. In deze kwestie schuilt ten eerste een diep metafysisch (philosophisch) probleem, wat n.l. de verhouding is tusschen de eenheid en de veelheid, wat m.a.w. het principe der individualiteit is. Alle eeuwen door stonden hier twee richtingen tegenover elkaar, in den nieuweren tijd bijv. Leibnitz tegenover Spinoza, Herbart tegenover Schelling, in de Middeleeuwen het nominalisme tegenover het realisme. En feitelijk staat altijd met de richting welke men volgt, het antwoord in verband, dat men op de tweede historische kwestie geeft, n.l. in welke verhouding gemeenschap en enkele behooren te staan.

In de oudheid en nog heden ten dage bij de z.g.n. natuurlvoken staat de gemeenschap (gezin, familie, klasse, stam) op den voorgrond; deze is schier voor alles verantwoordelijk en aansprakelijk juridisch persoon. Tegen de Roomsche kerk en hiërarchie voert de cultuur treedt allerlei differentiatie in; er komen rijken en armen, heeren en slaven, vorsten en onderdanen enz. En in de historie staan er op het gebied van kunst, wetenschap, godsdienst, politiek allerlei krachtige persoonlijke dienaren voor het geheel. De vrije Griek b.v. stelde het staatsburgerschap boven alles, en de vrome Israëliet hoopte op een lang leven in het midden van zijn volk.

De geestelijke en eeuwige waarde der persoonlijkheid werd eerst tenvolte in het Christendom erkend; maar het kind Gods was tevens van stonde af aan ingelijfd in de gemeenschap der heiligen. Het probleem van de verhouding tusschen enkele en gemeenschap bleef daarmee, schoon gewijzigd, in de Christenheid aan de orde, en werd telkens in de historie naar de een of de andere zijde opgelicht. Tegen de Roomsche kerk en hiërarchie voert de cultuur treedt allerlei differentiatie in; er komen rijken en armen, heeren en slaven, vorsten en onderdanen enz. En in de historie staan er op het gebied van kunst, wetenschap, godsdienst, politiek allerlei krachtige persoonlijke dienaren voor het geheel. De vrije Griek b.v. stelde het staatsburgerschap boven alles, en de vrome Israëliet hoopte op een lang leven in het midden van zijn volk.

Van dit individualisme moet, wat men met individualiteit bedoelt, wel worden onderscheiden. Onder deze verstaat men het geheel der eigenschappen en hoedanigheden, die een bepaald mensch van andere onderscheiden en kenmerken in de kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld.

De kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld.

De kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld.

De kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld.

De kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld.

De kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld.

De kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld.

De kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld.

De kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld.

De kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld.

De kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld.

De kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld.

De kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld.

De kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld.

De kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld.

De kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld.

De kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld.

De kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld.

De kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld.

De kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld.

De kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld.

De kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld.

De kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld.

De kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld.

De kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld.

De kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld.

De kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld.

De kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld.

De kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld.

De kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld.

De kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld. Het is de eenheid van de kerk en in de wereld.

om de vergadering toe te spreken, en hij beantwoordt den Voorzitter.

D.D. Janssens en v. Wijk beantwoorden den praeses en eveneens Dr. Steinhart.

Ingekomen stukken:

Schrijven van Professorens Rutgers en Kuyper met advies over een tuchtaak.

Kennisgeving van den kerkeraad van Schiedam, dat de Part. Synode D.V. zal gehouden worden op 22 en 23 juni a.s. te Schiedam.

Schrijven van den kerkeraad van Veendam. Wordt besloten om een bezwaar zich tot dien kerkeraad te wenden over de zaak waarover gecorrespondeerd werd.

Het verslag en begroting Art. 11 en 13 wordt gelezen en besproken.

Advies wordt gegeven aan de kerk van Leksmond aangaande den dienst des Woords te Amide.

Langerak ontvangt advies in een tuchtaak en aangaande doopsbediening.

Pauze. Maaltijd.

Verkiezing afgevaardigden Part. Synode.

Primi: D.D. Kapteijn en Los; secundi: D.D. Mulder en Weener.

Primus-oudel.: van Maurik en Scherpenzeel; secundi: Koetsier en Slob.

Ter voordracht voor benoeming van verschillende Deputaten worden verschillende broeders aangewezen.

Regeling vacaturebeurten:

Noordeloos: D.D. Janssens, Mulder, Van Wijk.

Hardinweld: D.D. Kapteijn en v. d. Vlies.

Schoonrevoord: Dr. Zwiers.

Meerkerk: D.D. Los en Weener.

Besprekingen over de Kerkbode worden gehouden.

De Voorzitter eindigt met dankzegging.

Sluiting.

K. J. KAPTEIJN, assessor.

Particuliere Synode van de Gereformeerde Kerken van Zuid-Holland (ten Z.)

te houden te Schiedam D.V. op Woensdag 23 juni 1915, en zoo noodig den volgende dag, in het lokaal „Liefde en Vrede” Tuinlaan 52 (van trein of boot af te bereiken per tram).

Aanvang des voormiddags te tien ure.

AGENDUM:

1. Opening der vergadering door de roepende kerk.

2. Credentiebrieven en constitueering der vergadering.

3. Verkiezing van een moderamen.

4. Notulen der vorige particuliere Synode.

5. Ingekomen stukken. Schrijven van deputaten voor verband Gerf. Kerken en Theol. Fac. der V. U.

6. Rekening en verantwoording van den quaestor.

7. Verslag en rekening van deputaten van het weeshuis te Middelham.

8. Verslag 1914—15 en begroting 1915—16 van deputaten art. XI en XIII D. K. O.

9. Verslag der deputaten art. XIX D. K. O.

10. Verslag der deputaten art. II D. K. O.

11. Verslag der deputaten voor de Zending.

12. Verslag curator Theol. School.

13. Voorstellen a. van de classis Brielle: De classis Brielle verzoekt aan de Prov. Synode, dat aan de kerk van Hellevoetsluis f 500 en aan de kerk van Brielle f 600 wordt uitgekeerd voor verschuldigde emeritaatsgelden.

b. van de classis Dordrecht: De classis Dordrecht stelt aan de Part. Synode van Zuid-Holland ten Z. voor, dat deze jaarlijks haar acta met rapporten late drukken en aan elke kerk in haar ressort 2 exemplaren toezende.

c. van de classis Rotterdam: De classis Rotterdam verzoekt aan de Part. Synode ter zake van art. 13 vermindering van percentage voor die classes, welke zelf geheel voor de uitvoering van art. 13 in haar ressort zorgen.

14. Aanwijzing van verschillende deputaten.

15. Aanwijzing van de roepende classis voor de e.k. Particuliere Synode.

16. Sluiting.

Namens de roepende kerk van Schiedam:

J. F. JONKERS, a. t. praeses.

W. BARRIS, scriba.

N.B. Gewenscht wordt dat de kerken deze vergadering op den vooraftgaanden Zondag in den gebede gedenken.